



Redactor responsabil si proprietar

Dr IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	2 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	4 >	
Pe un an	8 >	

Bibilis și Bibiloî.

Erau prietini nedespărțiți, dar nu prietini ca cei de azi, cari de dragul unui zimbet de femeie is în stare să se dușmăniască de moarte. Erau prietini cum peste tot erau prietini în vremile de mai de mult, când toate erau mai bune, mai frumoase: bucuria unuia era bucuria celuilalt, durerea unuia, durerea celuilalt.

Și ce perechi nepotrivită mai forma! *Bibilis*, mic de statură, îndesat; *Bibiloî*, lung, uscățiv. Pe conta lor cercula mulțime de anecdote. Mai ales deosebirea mare între staturile lor se preta de minune la glume satirice.

Ci-că *Bibiloî* era așa înalt, și *Bibilis* așa mic, încât *Bibilis* trebuia să se uite la *Bibiloî* prin ochian.

Odată, într'o iarnă, — așa povestiau gurile glumețe — *Bibiloî* a recit; a umblat ziua întregă în zăpadă de i-au înghețat picioarele. Primăvara l'a năpădit guturaful și — se preumbla tocmai cu *Bibilis* — începu să strănute. Vara *Bibilis* îi ură să-i fie de ghici . . . iar *Bibiloî* îi mulțumi iarna următoare:

— Mulțam, dragă frate.

Așa disproporționate însă tot nu erau mărimile lor. *Bibiloî* era cu patru urme mai înalt decât *Bibilis*, iar acesta cu două urme mai mic decât *Bibiloî*. Nu e contrazicere sau neputință în măsurile aceste, ci un semn manifest al simpatiei mari ce ezista între aceste două ființe trupește atât de eterogene: *Bibilis* lua de unitate urmele prietinelui său *Bibiloî*, iar acesta urmele prietinelui său *Bibilis*. De aici deosebirea între măsurii.

De vre-o 9 luni locuiau în aceeași odaie. Cam de atunci data și prietinia lor. Cum au ajuns prietini, poate nici ei nu-și puteau da seamă. Intr'o sară se găsiră numai mergând alături și discutând cu foc asupra unei cărți apărute de curînd. La început ambii își desfășurau vederile cu un tel de teamă neobișnuită: cum să-și etaleze în fața unui străin frământările unei vieți înorate? Unuia îi era teamă că celalalt va zimbi de însuflețirea sa naivă, cum o făceau ceilalți cu cari lupta pentru ezistință îi aducea în atingere. Peste un sfert de cias povestiau însă ca și când s'ar fi cunoscut din pruncie, ca și când împreună și-ar fi petrecut toată viața . . . se înțelegeau de minune: *Bibilis* avea aceleași idei înalte despre oameni și acțiunile lor, ca și *Bibiloî*.

S'au despărțit ca prietini. Din sara aceea toată vremea liberă o petrecură împreună, până în urmă își închiriară o locuință comună.

Când pentru întâia dată au apărut pe stradă, mergând alături, *Bibilis* făcând doi pași mari până ce *Bibilo* făcea unul mai mărunț, — lumea se opria și privia zimbând în urma perechii ciudate. În curînd începură și glumile la adresa lor.

Unul îi numise »cei trei prietini.« Pe *Bibilo* îl socotia anume de 2 . . . Altul, mai reu de gură, povestea că *Edison* lucrează pe seama lor la un telefon fără sîrmă, de care se vor putea folosi la discuțiile lor în vremea plimbărilor . . .

. . . Iar altul, care pretindea că-i cunoaște mai de-aproape, povestea că de câte-ori au să-și comunice ceva lucru mai important și grabnic, și-o comunică în scris, pe calea poștei, căci pînă ajunge vorba dela gura unuia la urechile celui alt, trec săptămîni . . .

Bibilis și *Bibilo* auziau-n'auziau vorbele aste de haz, și-și vedeau de drum, împăcați cu soarta și lumea.

Dar așa's oamenii! În curînd se împăcară cu perechiă asta stranie; glumile la adresa ei încetară și nimeni nu se mai opria la vederea lor. Așa trecură 18 luni, fără ca cerul prietinieii lor să fi fost întunecat de cel mai mic nor.

Sosi primăvara. Arborii începură a încolți, câmpiile a înverzi, și cu cele dintâi rîndunice răsări și în inima lui *Bibilis* și *Bibilo* floarea dragosteii, a dragosteii pentru aceeași fată.

Prietinii noștri numai văzuți împreună, numai comparați unul altuia, oferiau țintă la vorbe de zeflemea. Luați fiecare a parte, nu oferiau nimic neobișnuit, nimic abnorm; erau și ei ca ceilalți oameni. Unul poate ceva mai mic decât cea mai mare parte a omenimii, celalalt ceva mai mare. Atăta tot. Încalte nimic respingător sau bătător la ochi.

Bibilis fu cel dintâi care observă că și *Bibilo* a îndrăgit fata, care-i căzuse lui tronc la inimă. O săptămîna mai apoi observă același lucru și *Bibilo* . . . iar fata privia la amîndoi cu tot atăta drag. Amîndoi erau băieți așezați, cu ceva parale și post bun.

Bibilis se hotări să-și cedeze idealul. Se îmbătă tun și dimineața trecu pe sub fereștile idealului său ca ea vîzindu-l, să creadă că e bețiv și să-l aleagă pe *Bibilo*. Dimineața însă tot sub fereștile ei, dădu de *Bibilo*, beat și el tun. *Bibilo* luase anume aceeași hotărîre altruistă . . . S'au îmbrățișat și s'au rentors acasă împreună, iar fata s'a măritat în curînd după un al treilea.

Și istoria asta se repetă de vre-o trei ori, și ambii cedară unul altuia în același chip. Când se îmbătă unul, era semn evident că celalalt e amorizat.

Bibilis și *Bibilo* au rămas burlaci multă vreme. Numai din vreme în vreme se mai îndrăgiau zistematic, ca să aibă motiv să mai meargă câte odată la chîef . . .

De-atunci au trecut 10 ani. *Bibilis* astăzi e șef de

secție și om însurat *Bibilo* funcționar de stat și însurat și el . . . și ambii sunt cei mai mari dușmani.

Tot dragostea i-a despărțit și îndușmănit și pe ei Dragostea îi duse la beutură și lîngă un pahar de bere se împărechiară.

Amîndoi voiau să plătiască . . . unul pentru celalalt. Nicî unul nu voi să cedeze și pe urmă nu plăti nicî unul. Pe amîndoi îi dădură pe ușe afară. Reciproc se învinuiră pentru rușinea suterită, și de atunci nu s'au mai văzut.

Omar.

Non omnis moriar . . .

Nu voi muri de tot nicî e . . .

Ce gând frumos, mîngăietor!

Cât vor trăi creditorii

Voi fi — în amintirea lor.

Sunt mort . . . Îi vîd în jurul meu.

Mă scapă risul în mormînt.

În dar ciocniți! Azi îs stăpîn!

Ce bine-i, doamne, în pămînt.

Pe stradă ce prevenitor

Vă salutăm adese e . . .

Căci v'am iubit și chiar murind

V'am amintit cu drag mereu.

Știu bin' că voi veți fi cercat

Și astăzi locuința mea . . .

Să vă salut în locul nou,

Regret, că nu vă pot vedea.

Dar nu cumva să obosiți

Căutînd avere, lăsămînt!

De-apururi tot sgîrcit am fost;

Îmi duc averea în mormînt.

Ba toate nu . . . Într'un dulap

Un teanc de versuri și scrisori!

Nu li-am putut sfîrși de voi,

M'ați întrerupt adese ori.

Aveți noroc! De le sfîrșiam

Vă'mbolnăviați de ele toți . . .

Nu le citiți! Mă prind fiori

Și-mi vine să mă scol din morți.

Și vrea să odihnesc acum,

Cînd nu-mi puteți pași în prag.

Dar m'oi ruga și pentru voi
Căror li-am fost atât de drag.

Iar voi, mă amintiți mereu!
Acuși în ziua de apoi,
Când voi avea belșug, comori,
Iubiților, veniți și voi.

Atunci v'mpart averile:
Orî iad, orî rai, orî purgator . . .
C'ași vrea măcar atunci să știu
Că nu v'am mai rămas dator . . .
Arad, 1904.

Alax.

La dantist



— O, domnule, nu trebuie să caști într'atâta gura! . . . Numai cleștele îl bag, eu rămân afară.

Din viața mea.

(Ne-plagiat)

comis de Hilarion Scriba.

În vremea din urmă o seamă de scriitori români au fost învinovați că ar fi plagiat. Nu voi să intru în discuția plagiatelor, ci observ numai că un autor precaut nici odată nu va fi bănuțit cu plagiate, dacă conștiincios va indica izvoarele de cari s'a folosit. Ca s'o dovedesc

asta, m'am scris și eu amintirile, din cari public capitolul I. drept specimen de literatură contemporană ireproșabilă.

*

M'am născut la 5 Martie 1869. în Măidan. (*Dr. Felix: Gynecologie*) Deși Măidanul (*Lîmba: Monografia comunei Măidan*) era numai sat mic, tatăl meu ca cărăuș câștiga mulți bani. (*Creangă: Povești.*) Indată în anul al 2-lea m'a ajuns o mare nenorocire. Daica, din nebagare de seamă m'a lăsat să cad pe pământ. (*Newton: Legea gravitațiunii.*) dan nu peste mult m'am reînsănătoșat pe deplin. (*Foau Adam: Sybaris.*) Școlile li-am făcut în Blaj (*Dr. Brânzeu: Istoria școlilor din Blaj.*) Au fost vremuri frumoase vremile acele (*Slavici: Din Bătrîni*), dar au trecut cum toate trec. (*Eminescu: Glossa.*) La 1878. (*G. Coșbuc: Răsboiul pentru neatîrnare*), am intrat în liceu. Nu (*Alesandri: Forgu dela Sadagura, act I. scena III.*) eram student prea bun, dar am trecut și peste liceu. Ah! (*Dorul, colecție de poezii: »Ah, te iubiam pe-atunci copilă dragă»*) și când am făcut cunoștință cu Ea! (*I. Petran: Gramatica limbii române.*) Era frumoasă ca o zîna. (*R. Buticescu: Nuvele.*) dar m'a părăsit cu necredință. (*Gazeta Transilvaniei: foița n-rul 170.*) și atunci m'am decis să-mi scriu memoarele (*Enciclopedia Română, litera M.*)

Pentru azi însă cred că-i de ajuns. (*Leist, Manual de limba franceză: »Cela suffira pour aujourd'hui.*)

Fără noroc.

Era în spre Crăciun. De cu ziuă, țiganul vede la nănașu-său subpat: porc pîrlit gată, numai să tai și să puț în oală. Il durea inima când se gândia să facă sêrbătorile fără cioric, — căci el nu putuse pune brânca pe un porcuț cât de mic, fie chiar și numai purcelaș.

Dă el cu gândul să ture o slănină barem. Da vorba e, cum? Noaptea ușa e încuiată; ziuă îl prinde când i-a fi lumea mai dragă. Se sfătuiește el singur așa cu mintea și după multă chibzuire s'a hotărît să se lese în casa românului prin coș; — că era larg, știți ca la țară, ursoaică încăpătoare.

Așteaptă de înoptează și când a socotit c'o fi adurmit bine tot satul pornește la drum. Se suie pe casă și după ce-și face cruce, își dă drumul binișor în coș. Se scobora încet, din cărămidă în cărămidă, par' că s'ar fi vîrît într'o fîntină. Când pe la mijloc, îi lunecă picioarele și d'odată se strecură huruș prin coș, până vine buf pe vatră, de și-a rupt un picior și o mână.

Nănașa se trezește din somn.

Scoală bărbate, saî, că s'o auzit nu's' ce!

Da țiganul de colo:

— Nu-î mai strica odihna, nănașă; las' că și peste-o săptămînă tot aici mă găsiți, așa am căzut de afurisit.

Adam.





Incurajare.

(La ilustrație).

— Și dacă ași încerca acum să-ți dau o sărutare...?

— Ar trebui să grăbești, domnule, căci la proxima stațiune mă cobor.

Unui epigramist.

Tu scrii la epigrame
Căci cere spaț mai mic?
Dar și mai mic ar cere,
Să nu mai scrii nimic.



Satire mărunte.

Un tinăr scapă din apă o fată, care e aproape să se înece. Tatăl fetei îi mulțumește cu profuziune.

— Mi-ai mântuit ce am mai scump în lume. Spune-mi ce dorești: mâna unicei mele fice sau 200.000 cor?

Tinărul stă un moment pe gânduri.

— Mâna ficei d-tale! — răspunde apoi, crezând că așa va umbla mai bine.

— Primiți atunci binecuvântarea mea! — le zice tatăl. — Tu tinere ai făcut o alegere cuminte, căci dacă ai fi ales cele 200.000 cor., n'ai fi căpătat nimic, fiind-că eu's un păpușar sărac.

*

Și pe urmă nu numai oamenii, dar și animalele selbatice s'au săturat de necurmatele certe și lupte. Dacă oamenii au încheiat pace eternă, de ce să n'o facă și ele?

Ursul propuse deci într'o zi celorlalte animale să încheie și ele o pace eternă.

Leul zăbovi o leacă, apoi se învoi să se prezinte la o conferență de pace. *Cocoșul* d'asemeni căzu pe gânduri, dar după o serioasă cumpănire își dădu și el învoirea. Și-apoi urmară rind pe rind celelalte animale...

Și conferența avu loc. Se hotărî cu unanimitate pacea eternă. Dar animalele știaū cât prețuiește hotărîrea asta. *Elefantul* își strîmbea *trompa*, *mistrețul* își arăta dinții, *calul* își puse la picioare potcoave noi, *rinocerul* își ascuți cornul de pe nas... Toate se pregătiaū ca pentru un rășboi mare, numai unul singur era convins că pacea eternă e asigurată...

Animalul acesta a fost — *măgarul*.

*

Pretorele cercului e vestit ca om volnic din cale afară. Intr'o zi vine la el un țeran să-i aducă ceva la cunoștință.

— Mare bai, domnule solgăbirău! — începe țăranul.

— Ce bai?

— D'apoi asară am șezut mai mulți inși în crișma lui Ițig la o leacă de rachiu. Iftimie alui Moise, care încă era cu noi, numai iacă se scoală de-odată și dând cu pumnul în masă, ne strigă că domnul solgăbirău e un om de nimica. Nî-o dă asta chiar și în scris, dacă o vrem.

Pretorele se mânia foc.

— Și i-ați luat-o în scris?

— Ba nu! — îi răspunde țăranul nevinovat. — *I-am crezut și pe vorbă.*

*

Alteța Sa, însoțit de adjutantul Seū, își face plimbarea de dimineață în parcul castelului.

— Ă, dragă, ce păsări sunt cele colo? — întreabă Alteța Sa.

— Cocostirci, Alteță, cocostirci! — îi răspunde devot adiutantul.

— Ă, cocostirci? — Alteța Sa pare uimit. — Cocostirci? Ă, spune-mi numai dragă, *există în adevăr cocostirci?*

Bucătăreasă bună.

— Saftișo, de ce nu vii încă? N'ai spălat încă salada aceea?

— Nu, dragă mamă; nu găsesc săpunul.



L A B A L.



- Da, avem o moșie la Boureni.
 — În adevăr?
 — Și una la Mircești.
 — Și te mai poți îndoi, dragă domnișoară, că te iubesc?

Logic.

Profesorul: — Să-mi dovedești d-ta că aceste două triunghiuri sunt congruente!

Elevul: — Mă rog domnule profesor, dacă triunghiurile sunt congruente e de prisos s'o dovedesc, iar dacă nu sunt congruente, e pagubă de osteneală.



Ciudat.

— Ai auzit, că Valer a murit? Mai săptămîna trecută a fost la vînătoare, și n'a grijit, pușca i s'a descărcat și l'a nimerit drept în inimă.

— O, știam că n'are s'o ducă mult! În vremea din urmă tușea de-ți era mai mare mila.



Mărunte.

I.

Unui poet.

Plângi în versuri înfocate
Toamna, vîntul care bate, —
Și nu plângi, tu, vîntul care
Trist îți suflă'n buzunare.

II.

Doamnei * * *

Doamna nu primește curte,
Nici cadouri . . . Probe noi:
X i-a dat o sărutare,
Ea i-a dat-o înapoi.

III.

La doctor.

La doctor azi dacă te duci
Te-ascultă bine, — ce să facă?
Te-o vindeca el mai apoi,
Dar de-ocamdată te desbracă.

IV.

Unui cu nas lung.

Ce despre nasu-ți se vorbesc
Minuni sunt, de nu's glume . . .
Treii zile *el* să fi venit,
A patra — *tu* pe lume.

*Omar.***Căiaul lui.**

— Cu rom sau fără rom dorești d-ta căiaul?
— Dacă se poate fără — căia.

Ex cathedra.

— Sau vă purtați cinstit și cuviincios, sau
nici cum.

— Ceii mai mulți regi din casa habsburgică și-au
terminat viața cu moartea.

— De câte ori deschid gura, de atitea ori aud
ceva prostii.

— N'ai vazut încă boii? Vino mai aproape.

Precaut.

Soția: — Cum vii, dragă bărbate, să șezi în
odaie cu pălăria în cap?

Profesorul: — Trebuie să merg de acasă; mi-am
pus d'ar pălăria în cap, ca nu cumva s'o uit.

Soția: — Bine, de ce stai atunci încă în halat de
noapte?

Profesorul: — Ca punându-mi pălăria în cap, nu
cumva să plec de loc.

Recunoscător.

Mama: — De ce umbli acum așa des la Petrița
vecinului, când până mai dăunăzi nu-l puteai suferi.

Ghiță: — Știi, dragă mamă, când în rîndul trecut
am fost bolnav și 6 săptămîni n'a fost iertat să umblu
la școală, dela el am căpătat boala.

De câte ori.

O cunoștea de ani comisul
Pe doamna cea mai elegantă,
Ce pururea purtase doliu,
Frumoasă, mândră și înantă.

De câte ori ea magazinul
L'a onorat cu-a ei prezentă,
Și se oprea lingă flacoane
Ce-aveau parfum sau vre-o esență,

El, dintr'un colț al prăvăliei
Privind la alba ei mînuță,
Ota pîndind frumoasa damă . . .
. . . Ca să nu fure vre-o sticluță.

Precaut.

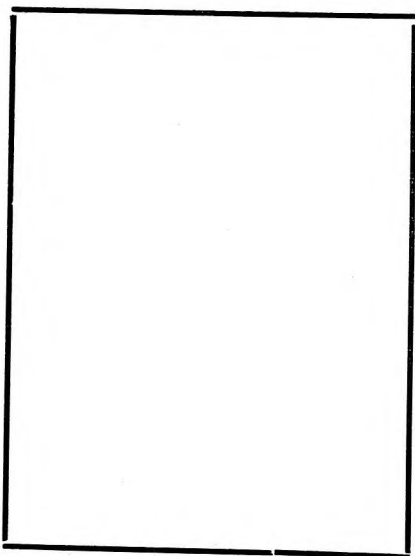
Tatăl: — Săriți, nu vedeti că fica mea a căzut
în apă? Măntuiți-o!

Un tîner: — Cătă zestre îi dai?

Răspuns neașteptat.

El: — Am văzut cum un zimbet divin îți lumina fața, când te-am prins cu brațul după talie: Spune-mi, draguță, la ce te gândia?

Ea: — La acul cu gămălie din Brăul meu.

Portretul.

genialului român, care înțelege pe deplin politica ce o urmăresc pasiviștii români.

Citate modernizate.

»Pe urmă singur!« strigă barbatul cu bucurie, când soția sa plecă la băi.

»Omul nu-î făcut să trăiască singur!« — zise purecul și-și făcu cuib într'un colț de cămeșă.

»N'a fost să fie!« — o mângăieă Josif pe madama Putifar.

»Numai să nu-ți pierzi îndată capul!« — îmbărbăta preotul pe osînditul, pe care-l duceau la ghilotină.

»Apa e beutura cea mai bună!« — asigură crișmarul și turnă apă în butea cu vin.

»Precauțiunea e fica vitejie!« — filozofă barbatul și — venind din crișmă după miezul nopții — pe trepți se desculță.

**A Ș A D A.**

— Știi, frate, că azi dimineată abia l'am putut îndupleca pe croitorul meu să primiască 10 fl.?

— Un croitor să nu primiască bani? Aș!

— Ei, voia cu tot prețul 20 fl.

Modern.

— Ce picioruțe mici are domnișoara Tili. Ai mai văzut lucru mai mic decât aceste picioare?

— Numai ghetetele ei.

Deslușire.

— Nu credam că sgărcitul *Aurescu* are inimă așa bună. Mai dăunăzi l'am văzut colectând bani pe sama unei văduve, care nu-și putea plăti chiria.

— E așa, dar veduva aceea locuia la el.

Ei . . .

Gura-ți dulce e altarul,

Jertfa e sărutul meu . . .

Eū sunt popă, popă dornic

Să jertfesc mereū, mereū.

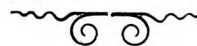
Inainte de bal.

— Ai o cămașă curată, frate?

— Da.

— Acasă?

— Nu, pe mine.



Matematică.

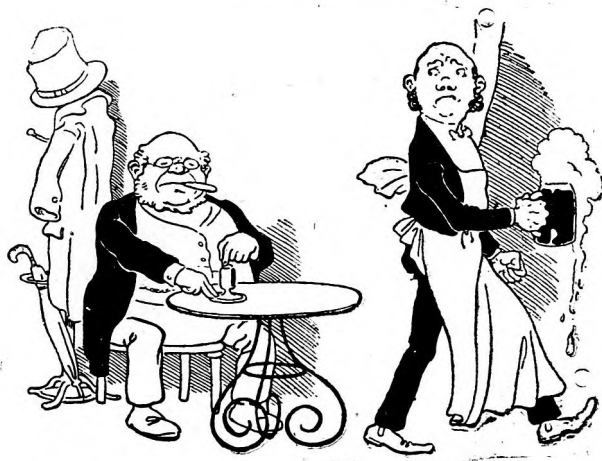
Inv. — Să-mi spuți Niță, cât e jumătate din 12?

Niță: — Nu știu, domnule învățător.

Inv. — Gândește-te puțin. Să presupunem că doi oameni fură 12 fl. și-i împart. Cât ar căpăta fiecare?

Niță (al cărui tată e jude): — Cam vre-o 5 săp-tămîni fiecare.

În restaurant.



-- D-ta ești chelnărul, la care am comandat friptura de găscă?

— Da, Măria ta.

— Da, cum ai crescut de atunci!

Poșta Redacției.

Ego. Am primit cântecele «patriotice», dar cu regret constatăm că sunt foarte slabe. Ne place însă a crede, că ești mai bun *patriot*, decât *poet*; cel puțin cu 99% mai bun.

Glaucus. . . . Să-ți cumperi un cârnaț proaspăt, lung de un metru, să te puți cu el pe tren, să-l ții pe fereastră afară în fumul locomobilei și atâta să călătorești încoac și încolo, până se va afuma pe deplin. — Zerspring!

Loo. Ai dreptate, și cu d-ta mulți alți oameni. *Diogene*, filozoful anticitații, n'a putut fi om cine știe ce cuminte: căci cum îi poate plăcea unui om cuminte butea — goală?

Julian. Numai una, drept încurajare pentru generațiile viitoare, de-a nu mai scrie »epigrame.«

Pe cei mai mari poeți din lumea literară
I-am consultat: Cum să scriu poezii?
Și știți ce mi-au răspuns?

. . . M'au dat pe ușe-afară.

Noi am mai pus și trei rețete, nu cumva să te întorci.

„Și de altă dată“ . . . vei primi, pare-ni-se același răspuns: Nică de astă dată.

Devale. Motivul plin de parfum merită să se eternizeze.

Pe pragul grajdului.

În grajdul nost din curte
Văz boii obosiți,
Și văz acolo sluga
Și toți sunt adormiți.

Și boii se deșteaptă
Și boii mă privesc:
— Unde-ai fost . . . stăpâne? (?)
Imi pare că-mi vorbesc.

Am fost unde copilul
N'a trebuit să fie,
Depart-am fost de mama . . .
Geme sluga . . . el știe.

Din „Luceafărul“, frumoasa revistă a tinerimii române din Budapesta a apărut și n-rul 4 cu bogat și interesant cuprins. Prețul pe un an 12 cor. Administrația: *Budapesta VI., Vörösmarthy u. 60a.*

Verde. Li-am primit. Verdețuri. Ne putând să le aruncăm în foc, căci nu mai facem, li-am aruncat în coș. Incepe din nou domnia coșului.

Corinel. O fi așa precum scrii d-ta, dar nu-i epigramă.

Pygmalion. D-ta scrii:

În caldul stearin topit
O muscă zace moartă . . .
»O! căți din noi, pe-acelaș drum?
Ce duce'n spre lumină.«

Nu te lua după muște.

R. P. Credem bucuos că ai mai colaborat și colaborezi și la alte foi. Te și rugăm continuă să colaborezi și pe mai departe la acele foi.

Noel. N'am putut descifra șloviile. Har domnului! dacă vor fi fost tot ca cele trimise în rîndul trecut.

Cititor. Nu te speria de răspunsurile ce le citești din vreme în vreme la locul acesta. Suntem băieți mult mai buni, decât pari a crede. Trimite-ne numai cele pomenite și te vei convinge, că stim să fim și de-o bunăvoință ce îndatorează. — *Vivant sequentes.*

Poldi. Nu-i vorbă, trebuie că e liniștit și fără sgomot traiful dela țară. Cam precum ne scrii d-ta: «Numai un caz de moarte mai aduce din vreme în vreme viață în satul nostru liniștit.» — Salve!

Ciriplic. Quousque tandem — tacere?

Iubilantul. «Felicitările nostre la nunta de argint! Dee bunul Dumnezeu ca și cea de aur să urmeze cât mai în curînd.» — Îți mulțumim că n-ai comunicat telegrama nostimă.

Omar. Muțumite.

Curios. Parlamentul țării de bună seamă se va dizolva peste câte-va zile. Dacă dizolvarea n'ar urma încă luna asta, negreșit se va întâmpla la vară, eventual la toamnă, sau poate în anul viitor. — Dacă vrei să știi și ziua, adresează-te de-adreptul ministrului-președinte. El îți va ști da deslușiri mai precize.

